

Roman

# Başka Boşluk

Sarp Kalfaoglu



Aslen Trabzonlu Sarp Kalfaoglu, 1989'da Samsun'da dogdu. 18 yasinda bir degisim programi kapsamında gittiği Arjantin Patagonyasi'nda bir sene kaldı, dönünce İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde tamamladığı edebiyat eğitimini takiben yine aynı üniversitenin İletişim Fakültesi'nde "sinemada polisiye edebiyat uyarlamaları" üzerine yüksek lisans tezini yazdı. *Başka Boşluk* yazarın ilk romanı.

Başka Boşluk

## **BAŞKA BOŞLUK**

**Yazan:** Sarp Kalfaođlu

**Editör:** Hülya Balcı

**Yayın hakları:** © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

**1. baskı** / Aralık 2021 / ISBN 978-625-8036-49-7

**Sertifika no:** 44919

**Kapak tasarımı:** Serkan Yolcu

**Kapak fotoğrafı:** Sarp Kalfaođlu

**Baskı:** Ana Basın Yayın Gıda İnŐ. San. Tic. A.Ő.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

**Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.**

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

**[www.dogankitap.com.tr](http://www.dogankitap.com.tr) / [editor@dogankitap.com.tr](mailto:editor@dogankitap.com.tr) / [satis@dogankitap.com.tr](mailto:satis@dogankitap.com.tr)**

# Başka Boşluk

Sarp Kalfaoglu

“En yakın komşularım olan June ve annesi benim varlığımdan haberdar olabilirler. Ama benim yokluğumu hissetmeyecekler.”

Kjersti Annesdatter Skomsvold, *Hızlandıkça Azalıyorum*

*Tuğçe'ye...*

## Memento Mori

Banker masa lambalarının güç bela aydınlattığı, ceviz kitaplıkların havasına kupkuru bir rayiha yaydığı, ardına dek açık pencerelerinden serinlik yerine Ankara'nın sıcağını üflediği yayınevinde sıradan bir akşamdı. Hevesli stajyerler ve bıkkın, devlet dairesi memurlarına yaraşır bir sabırla emekliliğini bekleyen yayın yönetmeni Tamer Ilıca dışında herkes mesaide, yaz boyu eve kapanıp roman yazan bozkır kasabası öğretmenlerinin gönderdikleri dosyaları eritiyordu. Baran, metnini okuduğu öğretmenin parçaladığı edebiyata bıyık altından gülüp dalgacı bir of çekti. Dedikodu yapacak, öğretmenin metninin ilgili kısmını sarakaya alacaktı ama odadaki mesai arkadaşlarına bakınca o an için kendine yandaş bulamayacağını hemen anladı. Diğer editörlerden baldudak Gülümsün okuduğuna gömülmüş, Tuna ise... Tuna ise gözünü diktığı duvarın dibinde acaba ne görüyor, çökük omuzları ve kalkık kaşlarıyla kim bilir bu sefer aklından neler geçiriyordu? Baran hiç o tarafa takılmadı, doğrudan onu mutlu edecek hedefe döndü, hınzır bir ifade takınarak masasının köşesinden minik bir not kâğıdı aldı ve çaktırmadan buruşturduğu kâğıdı Gülümsün'e nazikçe fırlattı. Kâğıt, Gülümsün'ün Allah tarafından özene bezene yaratılmış yanağına çarptı. İrkilen Gülümsün "Ah!" diye inledi. Tuna ölü bakışlarını duvar dibinden kaldırıp iniltinin geldiği yere bıraktı. Olay çıkacaktı, yani çıkmalıydı. Fakat Gülümsün, yakası açılmı-



dık bir küfür mırıldanıp kalemlüğinden aldığı maket bıçağıyla Baran'ın gırtlüğını kesmek yerine, masasına düşen buruşuk kâğıdı Baran'a geri fırlattı ve gülümseyerek “Ne yapıyorsun be salak!” dedi.

Tuna bir süre Gülümsün ve Baran'ın birbirlerine tatlı tatlı sırnaşmalarını izledi. Sonra defolu olduğu için kitapçılardan henüz o sabah dönen kitaplara bakmaya kaldığı yerden devam etti. Kitaplar duvarın dibinde dağ olmuştu. Birçoğunda matbaaya yazılacak baskı hataları varken, bir kısmının iadesinden editörler ve belki de kendi sorumluydu.

Tuna dili damağı kurumuş bir adamın su bardağına davranmasındaki doğallıkla uzandı masasındaki çakmağa ve sağ eliyle çaktığı çakmağın ateşiyle sol avuç içini yakmaya başladı. Yayınevindeki hemen hemen herkes –Vedat Bolur hariç– yayın yönetmeninin çıkmasıyla balkonda sigara içme işini masasına taşıyordu. Tuna sigara kokusundan nefret ediyor ama yapısı gereği ses edemiyordu. Öyle olunca da hemen internete girip kokulu mum sipariş etmiş, sokağın köşesindeki tekelden de çakmak almıştı. Altı ay önce falan olmuştu herhalde tüm bunlar. Bu çakmak işte o çakmaktı.

Tuna'nın ayasını cayır cayır yakışını ilk gören Baran oldu. Baran'ın ifadesi birdenbire ciddileşince Gülümsün bir gariplik olduğunu fark edip Baran'ın gözlerini diktiği yere çevirdi başını ve karşılaştığı manzara karşısında çığlık atarak ayağa fırladı. Gülümsün başını iki elinin arasına alıp yayınevini feryatlarıyla inleterek kuru ceviz kokulu editör odasından koşar adım çıktı. Tuna sesi duydu ama sadece gülümsedi, bir yandan da elini yakmaya devam etti.

Baran'ın yüzüne kâğıt fırlatarak canını yakmasına ses etmemişti Gülümsün. Zarar görmesine rağmen gıkı çıkmamış, bilakis Baran'a küçük bir oğlan çocuğuna yaklaşır gibi *anlayışla* yaklaşmıştı. Ama Tuna, üstelik kendisine ait

eli yakarak sanki Gülümsün'ün canından can koparmıştı. Gülümsün'ün bu yaygarasının başka bir açıklaması olamazdı. Demek eylem, yapanına göre şekilleniyordu. Tuna'ya bu durum komik geldi.

Ama tabii Baran öyle algılamadı. Tuna'nın dalga geçtiğini zannetti belki de, Gülümsün'ün ilgisini çekmeye çalıştığını. Sinirle ayağa kalkıp Tuna'nın yanına ilerledi Baran, Tuna'yu sarstı ve bağırdı: “Ne oluyor lan, yine mi delirdin sen!”

Tuna cevap vermedi; elinde çakmak, yüzünde gülümseme, hiç istifini bozmadan ayasını yakmaya devam ediyordu. Baran öyle olunca bu sefer bir tokat aşketti Tuna'nın yüzüne.

“Ne diye korkutuyorsun lan kıızı?” demişti Baran tokadı atmadan fısıltıyla. “Bıktık la bebe senin ha bire mağduru oynamandan; umurumuzda değilsin, anla la artık bunu!”

Tuna istifini bozmayıp avcunu yakmaya kaldığı yerden devam edince ikinci bir tokat daha yedi, bu seferki ilkinen nazaran daha sertti. Sarsıldı Tuna. Elindeki çakmak masaya düştü. Çakmağa bakarak bir şeyler mırıldanmaya başladı ama ne dediği anlaşılmıyordu. Baran ne söylediğini anlayabilmek için Tuna'nın dibine kadar sokuldu: “Ne, ne diyorsun?” Tuna bu boşlukta çakmağı tekrar eline aldı, aynı rahatlıkla çaktı ve bu kez de diğer ayasını yakmaya yeltendi. Baran durumu fark edip tokat işinin dozunu arttırdı. Bu sefer tam kulağına, yüzünü zedeleyecek biçimde yeni bir şaplak yapıştırdı. Tuna aldığı darbenin etkisiyle yana kaykıldı ve sandalyesinin dingildek köşesinden yere düştü.

Yıkıldığı yerde vücudunu gevşeterek uzanmak Tuna'ya çok iyi geldi. Kitapçılardan dönen defolu ürünleri görüyordu tekrar gözleri şimdi. Yığının içinde çok emek verdiği birkaç romanı yorgunlukla seçebildi. Boşa mıydı yani o kadar çaba? Şakağı yayınevının parkesine değıyor, yüzeyin soğukluğu çehresini ferahlatıyordu. Bıraksalar tüm gece oracıkta uyuyabilirdi.

“Şşşt, oğlum ne yapıyorsun? Kafayı mı yediniz oğlum siz? Baran!”

“Vedat Abi durduk yere elini yakmaya başladı manyak, kilitlendi abi, kendine getirmek için sarstım sadece, kaydı düştü.”

Vedat Bolur hiç oralı değildi. “Tuna, aslanım iyi misin? Bak bakayım bana, Tuna?”

Tuna gözlerini bir boşluğa sabitlemiş, dünyadan kopuk bir biçimde serildiği yerde yatmayı sürdürüyordu.

“Bana bakın” dedi Vedat Bolur, hızlıca kafasını kaldırıp Baran’a ve odaya geri dönmüş Gülümsün’e bakarak. “Bu olaydan Tamer’in haberi olmayacak! Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı!”

Yaklaşık yirmi dakika sonra Tuna sandalyesinde oturuyor, Vedat Bolur da başında dikiliyordu. Abisi elinde kolonya, minik bir bezle Tuna’nın yüzünü ferahlatıyordu. Yayınevinde ikisinden başka hiç kimse kalmamıştı.

“Daha iyi misin gözüm?”

Tuna sessizce başını salladı: “İyiyim abi.”

Kapı çaldı. Vedat Bolur kapıya doğru gitti. Ortalama kırk beş saniye sonra elinde iki poşetle döndü. Poşetlerin birinde et döner, diğerinde ayran vardı.

“Al şunu, abi kardeş yiyelim.”

Tuna elini midesine götürdü. “Abi ben yemesem? Çok tokum.”

“Lan nereye toksun, adama bak! Bir deri bir kemik kaldın iyice. Ye şunu.”

Bir süre hiç konuşmadan dönerlerini yediler. Tuna gobiti dişledikçe aslında ne kadar aç olduğunu fark etti. Ne zamandır yemek yemiyordu sahi? İki gün, üç gün? Bir insan ne kadar süre aç kalabilirdi?

Vedat Bolur ayağının ucuyla Tuna’nın masasının altında-ki çöpü kendisine doğru çekti ve hem Tuna’nın, hem de ken-

di çöpünü tenekeye salladı. Kolonyalı mendille ağzının kenarını, ellerini silerken sordu:

“Doğru mu oğlum?”

“Ne doğru mu abi?”

Vedat Bolur göğüs cebinden sigara paketini çekti, bir dal çıkarıp Tuna'nın masasındaki çakmakla yaktı.

“Aç bakayım elini?”

“Nasıl abi?”

“Aç oğlum aç, avcunu göster bana.”

Tuna'nın avuç içleri kan ter içindeydi. Ne zaman bir duyguyu çok yoğun yaşasa böyle olurdu; avcunun içi, su dolu bir kovaya batırılmış gibi terlerdi.

Tuna uzun etmedi. Avcunu açıp ayasını Vedat Bolur'a gösterdi. Avcunun içi kıpkırmızıydı. Vedat Bolur yüzünü ekşitip hemen ayağa kalktı. Geri döndüğünde elinde içi buz dolu bir kâse vardı.

“Sok elini içine, bir süre dur öyle. Eve dönerken de bir nöbetçi eczane bul, yanık merhemi falan bir şey al. Tamam mı gözüm?”

Tuna hiç ses etmedi. Vedat Bolur ne diyorsa harfiyen yerine getirecekti.

Vedat Bolur sigarasından derin bir nefes çekti. Plan yapıyor gibiydi. Sessizliğini “Ne okuyorsun şimdi?” diye sorarak bozdu.

“Yeni bir şey abi” diye yanıtladı Tuna. “İlk roman. Polisiye.”

“Yazarı öğretmen mi?”

“Bilmem, başvuru formuna bakmadım abi.”

“Öyledir kesin. Ver bakayım.”

Vedat Bolur ağzında sigarası, duman yakmasın diye kıstığı gözlerini dolaştırdı metinde. “Bir şeye benziyor mu bari?”

“Tempolu abi. Doksan dönemine dönüyor, o zamanın faili meçhulleri, Toroslar... Yazar her kimse iyi bildiği bir dönemi anlatıyor. Muhtemelen kendi yaşanmışlıkları falan da var. Bir evrene sokuyor yani seni.”

# Her yalnız insanın, sağlam bir hikâye dinlemeye ihtiyacı vardır...

Ankara'da hasta babasıyla yaşayan Tuna, Kabak'a tatile gittiğinde gizemli Zeynep'le tanışır. Zeynep ilişkilerinin sınırlarını çizer: Dışarıdaki yaşantılarını Kabak Koyu'na taşımayacak, hiçbir koşulda yakınlaşmayacak, önceki hayatlarına döndüklerinde de "gerçekten kötü bir şey" olmadıkça birbirlerini aramayacaklardır.

Ancak Ankara'ya döndüğünde aldığı gerçekten kötü haber üzerine, Tuna Zeynep'i arar. Telefonu bir başkası açar ve Zeynep'in tam dokuz gündür kayıp olduğunu söyler. Tuna, editörlüğünü yapması gereken bir roman dosyasıyla Zeynep'i bulmak için yola çıkar. Ve Zeynep'in ardında bıraktığı büyük boşluğu doldurmaya aday tuhaf tesadüfler birbirini takip eder.

**Aşk, arayış ve insanın kendi hikâyesini yazması hakkında bir ilk roman...**

Sanki tüm İstanbul'da bir anda elektrikler kesilmiş, şehrın yıldızları sönmüştü. Dışarıda tek bir sokak lambası yanmasa da Tuna, apartmanın tam karşısındaki duvarı nasılsa seçebiliyordu. Duvarın yüzeyi yosun tutmuştu. Tüm heybetiyle ve girintisi çikintisiyle duvardan çok kocaman bir dağa benziyordu.

"Çatırtılar geliyor" dedi Tuna dudaklarını belirli belirsiz hareket ettirerek. "Sen de duyuyor musun?"

"Evet" dedi kız. "Duvardan geliyor. Boşluk oluşacak."

"Boşluk?"

"Doğru, boşluk. Bu gece o boşluğun oluşmasını durdurmamız gerek. Boşluk biz istesek de istemesek de oluşacak. Kaçarı yok. Ama erteleyebiliriz, boşluğun bu gece oluşmasını engelleyebiliriz. Bunun için de halletmemiz gereken şeyler var."

tavsiye edilen  
KDV'siz  
satış fiyatı

₺ 44

Sertifika no: 44918

ISBN 978-625-8036-49-7



9 786258 036497



Doğan  
Kitap